

podle § 1501 obč. zák. jen na návrh strany a jest proto ponecháno její vůli, o který skutkový základ námitku tu chce opřítí (§§ 76, 78 čís. 2, 243 odstavec 2 a §§ 177, 178, 179 c. ř. s.) a nesmí soud z úřadu řešiti námitku tu na podkladě skutkovém ze spisu sice patrném, ale nepředneseném. Je-li tomu tak, je zbytečno se zabývatí otázkou, zda nedostatek podpisu žaloby advokátem byl dodatečně zhojen a jaký vliv to má na námitku promlčení.

Dovolatelé napadají i názor odvolacího soudu, že zavinění žalovaného řidiče Františka Š-a je v tom, že v rozporu s ustanovením § 2 nařízení bývalého místodržitelství Českého ze dne 21. června 1886, čís. 54 z. zák. vyhýbal protijedoucímu povozu do prava, poukazující k tomu, že ustanovení to připouští výjimečně vyhýbatí do prava, je-li toho ze zvláštních důvodů třeba. Výjimka ta však nastává tenkrát, když jiného východiska podle stavu silnice a ruchu na ní k zabránění nehody hrozící z vyhýbání na levo nebylo. Takovýmto zvláštním důvodem však není, že vozka prostě nechce ze své nesprávné strany uhnoutí a bičem poukáže, by protijedoucí vyhýbal rovněž na nepravou stranu, zejména, ano se tak stalo, jak žalovaní sami uvedli, v nepřehledné zatáčce. Tvrdí-li dovolatelé, že žalovaný řidič byl nucen vyhnoutí do prava proto, že musil z počínání vozky souditi, že se jeho kůň zastavením auta poplaší, přehlížíjí, že to vůbec tak netvrdili a že, i kdyby obava ta tu byla, bylo povinností řidiče podle § 45 ministerického nařízení čís. 81/1910 ř. z. nejen zastaviti, nýbrž i motor vypnouti, by předešel plašení se koně, nebyl ale oprávněn vyhýbatí do prava.

Čís. 12378.

Tím, že zažalovaná pohledávka byla proti žalobci za sporu exekučně zabavena a přikázána k vybrání, nepozbývá žalobce oprávnění ke sporu.

Dal-li žalobce jako původní věřitel po právoplatném přikázání zažalované pohledávky k vybrání, jež se stalo za sporu, změněnou žalobní prosbou na jevo, že souhlasí se zaplacením k rukám jediného vymáhajícího věřitele, nebyl žalovaný ani oprávněn ani povinen složití zažalovanou částku u soudu.

(Rozh. ze dne 18. února 1933, Rv II 798/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení pohledávky. Za sporu byla právoplatně povolena Dr. Z-ovi exekuce zabavením a přikázáním k vybrání zažalované žalobní pohledávky, načež žalobce navrhl, by zažalovaná pohledávka byla zaplacená k rukám Dr. Z-a. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil s opravou, že jest žalovaný povinen zaplatiti zažalovanou pohledávku i s příslušenstvím k rukám Dr. Z-a.

D ů v o d y: Pokud odvolání brojí proti tomu, že žalovaný byl odsouzen zaplatiti zažalovanou pohledávku žalobci, ač zažalovaná pohledávka byla za sporu zabavena a přikázána k vybrání Dr. Z-ovi a ač žalobní návrh byl změněn v ten smysl, aby žalovaný byl odsouzen, zaplatiti zažalovanou pohledávku Dr. Z-ovi, nejde o nesprávné posouzení právní, nýbrž o zřejmé nedopatření prvního soudu, jež bylo opraveno soudem odvolacím. Jest ovšem pravda, že podle praxe v případě zabavení zažalované pohledávky žalovaný bývá odsouzen, by ji složil k soudu. Podle § 308 ex. ř. jest však vymáhající věřitel přikázáním k vybrání zmocněn, by si pohledávku, která mu byla zcela přikázána, dal poddlužníkem vyplatiti, a není proto závady, by dlužník, žalobce, ve sporu o přikázanou pohledávku neučinil návrh, by žalovaný podle obdoby ustanovení § 1404 obč. zák. byl odsouzen platiti k rukám vymáhajícího věřitele, a by návrhu nebylo vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného

D ů v o d y:

Dovolatel uvádí, že původní věřitel pohledávky exekučně zabavené a přikázané pozbývá legitimace k jejímu vymáhání podle § 308 ex. ř. okamžikem, kdy se přikázání k vybrání stalo právoplatným, a že se to stalo v souzeném případě za sporu. Pro svůj názor, že žalobce nebyl důsledkem toho aktivně legitimován a že proto měla býti jeho žalobní prosba zamítnuta, dovolává se rozhodnutí čis. 4292 sb. n. s., které však zastává právě opačný názor. Poukazuje se proto dovolatel na jeho důvody. Tomu neodporuje rozhodnutí čis. 6940 sb. n. s., jež dovolatel uvádí, poněvadž tam šlo o pohledávku přikázanou před podáním žaloby dlužníkem. Žalobce mohl žádati, by žalovaný zaplatil zažalovanou pohledávku k rukám Dr. Z-a, který nebyl jen třetí osobou, jak dovolatel míní, nýbrž vymáhajícím věřitelem, jemuž byla zažalovaná pohledávka přikázána k vybrání pro pohledávku ji převyšující. Podle § 308 ex. ř. byl tento jediný vymáhající věřitel oprávněn přijati zaplacení. Když žalobce jako původní věřitel dal změněnou žalobní prosbou najevo, že souhlasí se zaplacením k rukám tohoto vymáhajícího věřitele, nebyl poddlužník, v souzeném případě žalovaný, ani oprávněn ani povinen složiti zažalovanou částku u soudu. § 307 ex. ř. se týká jen případu, když na zabavenou pohledávku činí nárok též jiné osoby, což nebylo žalovaným namítáno. Ani žádného z předpokladů § 1425 obč. zák. tu není. Není proto třeba se dovolávati obdoby § 1404 obč. zák. Rozhodnutí čis. 4292 sb. n. s. se týkalo případu, kde byla zažalovaná pohledávka zabavena dvěma věřiteli, a přicházel proto v úvahu § 307 ex. ř. Byly tedy změněná žalobní prosba, proti které ostatně žalovaný v první stolici nic nenamítal (§ 235 druhý odstavec c. ř. s.), jakož i jí vyhovující výrok odvolacího soudu zákonem odůvodněny, a není proto opodstatněn dovolací návrh na změnu napačeného rozsudku tak, aby žalobní prosba byla zamítnuta.